

MÜHİM OLAN İMAN SAĞLAMLIĞI

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Allahu Teâlâ hazretlerine sonsuz, sınırsız, hadsiz, sayısız hamd ü senâlar olsun. Peygamberimiz, rehberimiz, serverimiz, önderimiz Muhammed-i Mustafâ Efendimiz'e salavat ve şerefle niyaz ederiz. Allahu Teala tüm kardeşlerimizi âhirette Peygamberimiz'e komşu eylesin.

Aziz ve muhterem sevgili kardeşlerim, önce çok genel bir bakışla yerimiz ve konumuz nedir onu düşünelim. Çünkü bu düşünce bizi doğruya yönlendirecektir. Teferruattan kurtaracaktır, en iyi hakiki çehresiyle neşvesiyle görmemize yardımcı olacaktır. Çizdiği yolu şaşırمامamıza, sağa sola sapmamamıza, yüksek ve ulvi güzel gayelerimize dosdoğru gitmemizi sağlayacaktır. Bunu zaman zaman hayatımızda yapmalıyız çünkü hayatın olaylarının çeşitliliği çokluğu akışının hızı bizi oyalayabilir, kandırabilir, şaşırtabilir, aklımızı çelebilir, ayağımız çelmeleyebilir.

Hayat dediğimiz bir şeyi yaşıyoruz zaman akışı içinde. Kur'ân-ı Kerîm'de bizim bu yaşamımıza *el hayatüddünya* derlerdi. Dünya

yakın demek, bize yakın manasında. *el-hayatüddünya* demek ki iki tane hayat var. Birisi yakında, birisi uzakta demek. Yakın olan şimdi yaşadığımız hayat, uzakta olan öldükten sonra varacağımız hayat biraz daha sonra olduğu için oraya *el hayatülahire* denmiştir. Öteki hayat veya *el hayatülukba* denmiş ama sonradan hayat kelimesi söylenilmemeye başlanmış. Dünyaya ukba deniliyor bazıları da bu kelimelerin kullanılmasını şaşırıldığı için dünya deyince yeryüzü sanıyor maksadı.

a. Asıl Hayat Ahiret Hayatı

Halbuki maksat yeryüzü değil, maksat; yaşadığımız hayat, şimdiki hayat, ölmeden önce içinde bulunduğumuz hayat. Hepimiz bu hayatın içindeyiz, canlıyız ve yaşıyoruz nefes alıp veriyoruz ama bu hayat birincil hayat; bundan sonra bir başka hayat var, asıl hayat o. Asıl ve sonsuz ve çok uzun olan hayat. Ve korumamız kollamamız gereken hayat o. Amaçlamamız gereken hayat o, âhiret hayatı ikinci hayat. Bu hayat bizi aldatmasın. İçinde olduğumuz için, öteki hayat henüz görünme-

diği için, bilinmediği için aldanmayalım; asıl hayat bu değil, asıl hayat âhiret hayatı.

Bu çok önemli çünkü birçok kimse asıl hayat dünya hayatı sanıyor ve dünya hayatı için, dünya hayatını güzelleştirmek için çalışıyor. Dünya hayatında mutlu olmak için uğraşılıyor. Ama bu arada ukbasını, âhiret hayatını mahvedebiliyor, perişan edebiliyor. Kendisinin âkibetini berbat edebiliyor. Onun için insanlara bence ilk önce öğretmemiz gereken bu. Sakın aldanmayalım şu anki yaşadığımız hayata, kanmayalım, zaten durduramıyoruz akıp giden bir şey. Zaten sedir üzerinde bir çöp gibiyiz, akıbeta doğru sürükleniyoruz.

Aylar, yıllar ömrümüzden bir şeyler alıp götürüyor, sonra da bitecek. Bitince ne olacak, vücudumuzda bir dağılma, varlığımızda bir çözülme olacak da yok mu olacak? Hayır, asıl hayat başlayacak, öteki hayat başlayacak, ebedî hayat başlayacak, sonsuz hayat başlayacak. Bu çok çok önemli. Bence İslâm dininin en önemli haberi, mesajı bu ve insanlar en çok burada yanılıyor. Demek ki biz bu gerçeği hiç unutmamalıyız, âhireti hiç unutmamalıyız.

Vel yevmil ahireh. Âhirete imanımız var ve bütün amacımız gayemiz de âhireti düzeltmek, âhiretin düzeltilmesi kazanılması nasıl olacak? İnsanın cennete gitmesi ile olacak. Âhirette bir cennet var ve bir cehennem var. Cehennem korkunç azapların icrâ edildiği, insanların azaplandırıldığı, cezalandırıldığı yer. Cennet de insanların takdir edildiği, mükafatlandırıldığı yer. İkisi de ebedî, sonsuz. Dünya hayatı ortalama 80-85 yıl, âhîret hayatı sonsuz rakamla ifade edilemeyecek kadar devamlı.

Ölmek yok, hastalanmak yok, üzölmek yok. *La havfun aleyhim velahum yahzenun.* Korkmak yok müslömanlar için. Azapta olanlar için de azaptan çıkmak yok. Çok önemli bir olay. Bir insan âhîretini mahvederse isterse İran'da şah olsun isterse padişah olsun isterse başkan olsun. İşte Amerikan başkanı, işte İran Şahı, işte Osmanlı padişahı, işte Firavun, işte Nemrut, Karun, Haman... Hepsi geldi geçti.

Bu növbet mizenet der bertarimi efrasiyab

Perdedar-i mikuned der kasr-i kayser ankebut

diyor İranlı şair. Türkçesi ne? Efrasiyab isimli efsanevî kahramanın türbesi yıkılmış, viran olmuş, baykuşlar ötüyor. Kayserin sarayını örümcekler kaplamış, her tarafta örümcekler perdeymiş gibi, örümcekler özel kalem müdürlüğü yapıyormuş gibi, perdedarlık yapıyormuş gibi. Harabe, örümcekler bağlamış gibi. Yani gelip geçiyor ama hepsi aldanmış, aldanmışlar ve hayatlarını istenilen doğru şekilde geçirememişler.

Bizim bunlardan ibret almamız lazım, en önemli iş bu. Mühendislikten, doktorlukta, profesörlükten, sıhatten, sağlıktan, her şeyden daha önemli olan husus budur. Kadının, erkeğin, büyüğün, küçüğün, amirin, memurun, başkanın, hizmetçinin, şehirlinin, köylünün önce bunu iyice kafasına yerleştirmesi lazım. Yerleşemezse ne olur? Firavunun, Karun'un yanıldığı gibi yanılır.

Dünyanın yedi harikasından birisi İskenderiye Deniz Feneri'ymiş. Televizyonda seyrettim. Zelzeleyle evler birbirine geçmiş, denize yıkılmış. Denizin içinden 100 top kadar granit kayaları çıkartıyorlar sonra tekrar müzeye getiriyorlardı. İskenderiye Feneri'nin önünde iki tane heykel, bir kadın heykeli bir

erkek heykeli. Artık onların krallardan birisi miydi yaptıran, kral mıydı... Ne olmuş? Yıkılmış, parçalanmış denizin içine girmiş. Boş, kralın altın lakaplı, mezarı açılmış, ceseti müzelerde, herkes ibretle bakıyor. Boş ilk önce bunu bilmemiz lazım bu çok önemli.

Bu hayat denilen olguyu süren birçok canlı var çevremizde. Kuşlar, hayvanlar, kelebekler, küçük büyük canlılar, bitkiler, türlü türlü yaratıklar var. Canlı, hayat sahibi biliyoruz. Canlıdır, bak kıpırdıyor diyoruz. Canlı varlıklar var. Bu mahlûkların içinde insan adı verilen bir canlı var. Alet yapabilen, konuşabilen, bilgi biriktirebilen, bilgisine uygulayabilen, bilgisini geliştirebilen, çevresindeki öbür canlıları kullanabilen, filleri, öküzleri, atları, balıkları hatta küçük bakterileri vesaireleri ilaç işinde kullanabilen, yere göğe hakim olan, denizlerin altında fezanın üstünde dolaşan bir akıllı şerefli yaratık cinsidir.

Çok başka türlü olabilirdi. Kuzu olabilirdik, ot olabilirdik, sinek olabilirdik. Düşünebiliyor musunuz? Sürüngen olabilirdik. Elhamdülillah insan denilen şerefli bir mahlukuz, ne kadar güzel. Ne kadar önemli bir şey. Yüksek

vasıflı, meziyetli, kıymetli bir yaratığız, el-hamdülillah.

Çalışma ve faaliyet alanımız sonradan çizilmiş, yapay, sünî ve sınırlarla çizilmiş değil. Hizmet alanımız yaşadığımız her yer, nerede yaşıyorsak orada çalışıyoruz, hizmetin de yerin de sınırı da yok. Onun için İngiltere’de de hizmet ediyoruz. Elhamdülillah diyar-ı gurbette de İsveç’te, Avustralya’da da kardeşlerimize hizmet ediyoruz. Dindar bir topluluğuz, bu da önemli bir olgu. Elhamdülillah çok önemli bir fark, muazzam bir fark, bu fark o kadar önemli ki âhiretin ebedî sahibi veya ebedî hüsrânını hazırlıyor.

İnançsız insan ebedî cehennemde yanacak. Mü’min ve müslüman insanlar ebediyen cennette her çeşit nimete sahip olacak. Diřimizden tırnağımızdan arttırdığımız paralarla eski bir bina almışız burada, arkadaşlarımızdan Allah razı olsun. Ama orada mücevheratla süslü köşklere sahip olacağız. Para kazanmadan masraf yapmadan terlemeden yorulmadan türlü türlü nimetlerden istifade edeceğiz, mü’min isek. Mü’min değilsek cayır cayır yanıp daimî azap göreceğiz. Mü’min olmayanlar için korkunç bir hüsrân, sonsuz bir

ziyan, çok feci bir âkibet. Onun için mü'min olmamız fevkalade önemli. Mü'min olmanın içinde de elhamdülillah imanımıza da hamd ü senalar olsun öteki mü'minlerden farklı ve yüksek bir inanca sahip.

Nereden yüksek? Biliyoruz ki dünya üzerinde bizim acıyarak baktığımız mahluklara inanan ve tapınanlar var. Basit mahluklara anlamsız bir şekilde, mantıksız bir tarzda gayri ilmî bir şekilde tapınanlar var. Elhamdülillah biz öyle değiliz. Ben emekli profesörüm, içeride profesörler var. Ben kendimi içtimaî, edebî bilimler dalında geliştirdim. İçinizde mühendislik dallarında ve diğer sosyal dallarda ünvan kazanmış veya kazanacak olanlar var ama imanımızdan memnunuz. İmanımızla iftihar ediyoruz. İnancımızın güzelliğiyle, ilmiliğiyle sevinçliyiz.

Çevremdekiler söylüyorlar. “Siz haklısınız, imanınız tamam.” diyor, söylüyor haklı olduğumu. Elhamdülillah, elimizle yaptığımız bize mahkûm olan, bizim eserimiz olan basit eşyaya karşısına geçip ibadet eden insanlar gibi değiliz. Bir heykeltıraşın yaptığı heykelin önünde eğilmiyoruz. Çok güzel bir inanca sahibiz, sağlam bir inanca sahibiz. Otantik

damgalı bir inanca sahibiz. Güzel bir inanca sahibiz. Tasvip edilen bir inanca sahibiz.

Inneddine indallahil islam. Allah katında geçerli olan din İslâm. Zaten dünya üzerinde din arayanların da gidip sonunda içine girdikleri din bizim dinimiz. Hindu müslüman oluyor, Japon müslüman oluyor, Amerikan müslüman oluyor, Anglikan müslüman oluyor. Çok değişik medenî bölgelerden, yörelerden, anlayışlardan, yetişme insanlardan müslüman olan var. Bu da çok önemli bir şey, çok önemli! Bir filozofun müslüman olması, bir profesörün müslüman olması, bir yazarın müslüman olması. Bütün beşerî fikir teşkilatlarını bilen, felsefî mektepleri, ekolleri bilen bir insanın sonradan gelip müslüman olması çok önemli, fevkalade önemli.

b. Düşüncenin Erdiği En Yüksek Zirve: İslam

Ara sıra da kendi inancımı yoklamışımdır. Siz de yoklamışsınızdır, başka inançlarla karşılaştığınız zaman itirazlarla karşılaştığınız zaman düşünmüşsünüzdür. Ama elhamdulillah düşüncenin sonunda ulaştığımız yer İslâm. Düşüncenin erdiği en yüksek zirve

İslâm. Çok güzel elhamdülillah. Böylece geçerli bir imana sahibiz. Mü'min olmak büyük bir şeref, çok iyi bir vasıf ki bizi âhirette cennete götürecektir çünkü biliyoruz ki mü'min olmayanlar cennete giremeyecek.

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ﴾

﴿لِمَنْ يَشَاءُ﴾¹

Allah şirki affetmeyecek, müşrik mutlaka cehenneme ebediyyen girip yanacak. Kesin! Onun için Allah'a şirk koşanlar yanacaklar. Yandılar ve yanacaklar, elhamdülillah biz mü'miniz. İmanlı insanların iki ana anlayışı olduğunu görüyorum. Siz de görüyorsunuz, sadece bana mahsus bir gözlem değil. İnsanların bir kısmı sadece mü'min ama imanlarının gereğini yapmıyorlar. Hep keyfe hitap ediyorlar.

Geçenlerde bir profesör arkadaşım vardı. Beni çok severdi. Ben de onlara çok yardım etmiştim. Fakülteyken benim ihtisas alanıma giren konularda her zaman yardımcı olmuşum. Bana minnettar idiler. “Ben

¹ 4/Nisâ, 48

İslâm'ın hak din olduğunu biliyorum. Elhamdülillah ben de bir müslümanım ama kusurlu bir müslümanım, ibadetlerimi yapamıyorum.” diyordu ve beni her yönden savunuyorlardı. Çoğunun önünde göze çarpan bir müslüman olduğum için fakültede hücumda da çok uğruyordum. Ama beni en çok koruyanlar da onlar oluyordu.

İnsanların bir kısmı mü'min hatta büyük bir kesimi mü'min, müslüman ama uygulaması yok. Sadece mü'min “Elhamdülillah müslümanım.” diyor, çoğunu silip atamıyorsun. Zaten hakkımız değil. Allah'ın kullarını defterden silip atmak velayeti bizim değil, Allah'ın. Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellemin* hadis-i şeriflerinden, bize öğrettiklerinden biliyoruz ki *la ilahe illallah* diyen müslümandır. İbadetlerini yapmazsa günah işlerse kusurlu, günahkâr müslümandır ama Müslümandır.

Günah işledi diye defterden silinmez, İslâm'dan dışarıya atılmaz, atılsa kimse kalmazdı. Çünkü herkesin az veya çok hatası kusuru olabilir, pişmanlık duyabilir. İnsanların bir kısmı sadece mü'min, yetmiyor. Tam müslüman olmak için imanına göre yaşaması

lazım. Bizim dinimiz öyle. Bizim dinimiz başka dünya ülkelerindeki başka insanların düşündükleri gibi değil. Ben müslümanım. Dinî teşkilatıma bağlıyım.. Öldüğüm zaman da onlar benim merasimimi yaparlar. Tabutumu mezara koyarlar.

Bizim dinimiz imandan sonra amel-i salih işlemeyi, hayrât-ı hasenat yapmayı emrediyor, uygulama istiyor, ilmiyle imanıyla yaşamayı istiyor, tatbikatta imanın görünmesini istiyor, bu çok önemli. Onun için biz nereye gitsek, yabancı ülkelere bile gitsek hemen telaşa düşüyoruz, “Cum namazımız ne olacak! Eyvah vakit geçiyor benim öğle namazım, ikindi namazım ne olacak?” diyoruz. Şaşıyorlar bize. Bakıyorlar ki biz abdest almışız, ayaklarımızı yıkarken lavabolarda herkes böyle garip garip bakıyor. Ondan sonra çimen üstünde namaz kılarken herkes resmimizi çekiyor. Ne yapıyor bunlar diye. Görüyorlar, merak ediyorlar, şaşıyorlar.

Neden? Biz imanımızın gereği olan bazı şeyleri yapmamız gerektiğini bildiğimizden yapmaya çalıştığımızdan göze çarpıyoruz. Bunun bir güzel tarafı oluyor, faydası oluyor. Gittiğimiz her yerde imanımıza göre yaşama-

nın kurumlarını kurmak zorunda kalıyoruz. İngiliz'le gelmiş evlenmiş, hanımını da müslüman etmek için uğraşılıyor. Kayınvalidesini, kayınpederini, kayınbiraderini müslüman etmek için çalışmaya başlıyor. Namazı nerede kılarım, başka müslümanlar var mı filan yerde diye araştırıyor. Bakıyorsunuz diyâr-ı küfürde camiler çoğalıyor. Cuma namazı kılınan yerler, dernekler kuruluyor.

Bundan 30 yıl kadar önce Amerika'ya gitmiş olan bir ihvanımızdan mühendis kardeşimiz bana dedi ki; "Hocam ben Amerika'ya gittiğim zaman benim bulunduğum şehirde 300 kilometre uzağa gidiyorduk cuma namazı kılmak için." Cuma önemli diye, onun önemli olması çok büyük bir nimet. İyi ki cuma çok önemli bir namaz, yoksa önemli olmasaydı millet bu kadar gayret göstermezdi. İyi ki önemli. Şimdi Amerika'nın her şehrinde üç beş tane cami var.

Yine benim bir arkadaşım anlatıyor. "Ben idarî bir dava için Melbourne'e gittim. Beni bir otele yerleştirdiler, oturdum orada. Oteldeki bayana sordum burada acaba cami var mı?" Biz de sormak durumundayız. Geçtiğimiz yerlerde ben de acaba cami var mı diye sora-

rım. İhtiyacımız bizi iter oraya. “Cami var mı diye sordum.” diyor. Ben cami olduğunu tahmin etmiyordum. Avustralya’da müslüman olduğunu da bilmiyorum, diyor.

Şu bizim karşıımızdaki mıntıkada dört beş tane cami var. Sarayca bahçe camisi var, filanca vesaire filan şaşırđım, diyor. Bir taksi çağırılmış. “Taksiyi kullanana da bir süre baktım, öyle sarışın değil de bizim yörelerden. Daha ziyade kara kaşlı kara gözlüsünden. Önce selamün aleyküm demedim. Yoklama yaptım, neredensin filan dedim.” diyor. Sonradan müslüman olduğunu anlamış. “Camileri sordum, orada hakikaten varmış, gittim camilere. Beni karşıladılar kucakladılar. Otelin parası işliyor bir taraftan, beni otele getirmediler, evden eve misafir ettiler.” diyor. Çünkü her yerde ekabirler var. Her yerde ibadet edebileceğimiz yerler var.

Demek ki mü’min olmak bizi imanımıza göre yaşamaya götürüyor. Bu çok güzel bir şey. Dinimizin güzel taraflarından birisi de bu. Lafta kalmıyor hiç, seni zaten icraata götürüyor. Ve ancak ilminle amel imanın gereğini yaptığın zaman insan tam müslüman oluyor. Öyle müslümanlığı seviyoruz biz, Al-

lah da öylesini seviyor. Öylesini gördüğümüz zaman dini bütün müslüman diyoruz. Demek ki bazılarımızınki bütün değil.

Bir insan kendisi mü'min olur, cennete girer ama cennete girmenin iki şekli var. Doğrudan doğruya cennete girer bazıları. Bazıları da dolaylı yoldan cennete girer. Dolaylı yol biraz ateşin içinden geçiyor. Cehenneme düşüyor ibadet yapmadı diye, görevlerini ihmal etti diye, iyi müslüman olmadı diye, dini bütün müslüman olamadı diye cezayı çekiyor ondan sonra cennete gidiyor. Sonuçta cennete gidiyor ama cehennemde de yanıyor. O da ayrı bir şey, cehennemde küçücük yanmak bile çok korkunç bir şey. Onun için mü'min olmak yetmiyor ilminin imanının gereği olan icraatı yapması gerekiyor bir insanın.

Bir de görüyoruz ki mücahit müslümanları var. Müslüman, namaz kılıyor vesaire, camiye geliyor gidiyor; evden camiye, camiden eve, makbul Müslümanlık değil. "Bizim mahallede aksakallı, nûranî bir amca var, çok halim selim, karıncayı bile ezmek için dikkatli basar bastığı yere, çok iyi bir insan, hiç etliye sütlüye karışmaz, kimseye gık demez, itiraz etmez." Olmaz! Çok iyi bir müslüman

değil. Neden? Çok iyi müslüman çevresini de ıslah etmeye çalışan insandır. Salih tir kendisi, bir de çevresini ıslah etme görevi vardır.

Görürsünüz dünyada iyilikler de var kötülükler de var. Kötülükleri engellemezsek çoğalır. İlaçla dezenfekte etmezsek temizlemezsek mikroplar artar, hastalık yayılır, ilaç kullanmıyoruz. Yani kötülüğün önüne geçmek için uğraşmak lazım. Uğraşılmazsa kötülük yayılır. O halde etliye sütlüye karışmamak toplum için güzel bir şey değil. Mahalle için güzel de bu etliye sütlüye karışmıyor, sesi gürültüsü çıkmıyor, iyi bir komşu. Ama şehir için, devlet için iyi değil. Neden?

Çünkü etliye sütlüye, ekşiye tuzluya karışmayınca kötüler çete kurar, birleşir. Sürüler, parseller, çeteler oluşur. Devlet de mücadele ediyor mecburen. Devlet de kötülüklerle yani teşkilatlanmış kötülüklerle mücadele ediyor. O halde aynı zamanda insanın muslih yani ıslah edici müslüman olması lazımdır. Buna mücahit müslüman diyoruz. Yani biraz daha gayret gerekiyor.

Mücahitten dünya milletleri çekiniyor, devletler de çekiniyor. Neden? Onlar kökten dinci, diyorlar. Nedir İngilizcesi? *Fundamen-*

talist diyor ve ben fundamentalist kelimesinin yadırganmasını ve kınanmasını hayretle karşılıyorum bir din adamı olarak. Tabii temelden müslüman olacak, tabii kökten dinci olacak. Tabii İslâm'ın ana esaslarına uygulamaya çalışacak. Öteki sulu müslüman, icraatını yapmayan müslüman aslında iyi değil. Siz çarşıdan bir şey aldığınız zaman eksik alır mısınız? Tam, düzenli en iyisini almaz mısınız? Ben hayret ediyorum. Korkanlar ne için korkuyor? Tabii biraz da onların korkularına düşünüp hak vermek gerekebilir.

Avustralya'da bir yer tuttuk camiye alınca kadar. 20-25 dükkanlık bir çarşı var. Arabaları durdurma yerleri, koyma yerleri var. Dört beş arkadaş namaz kılıyor, bir arkadaşın arabasına bombacılar yazmışlar. Bombacı filan değil ama uluslararası bir kötülük, karalama olduğundan, müslümanların iyiliği pek bilinmediğinden, iyilik yapmak istediğinden, kötülüğü engellemek istediğinden, insanların iyiliğini istediğimizi biz anlamadığımızdan, başkaları da bizi anarşist gibi gösterdiğinden.

Kötülüğü engellemek isteyince devletin bize yardımcı olması lazım. Tahsisat vermesi

lazım, polisin, müfettişin yapacağı işleri yapıyorsun, işimizi kolaylaştırıyorsun demesi lazım aslında ama öyle olmuyor. Bir yanlış anlama var. Bir anlatamama var, bir de karıştırma var. Özel olarak İslâm'ın yayılmasını istemeyenler de müslümanları başka göstermek istemiş olabilirler. Onları yenmeliyiz. Bu aşamaları atlamalıyız, geçmeliyiz ki salih bir müslümanın iyi bir müslüman olduğunu muslih bir müslümanın toplum için gerekli bir ilaç gibi olduğunu iksir gibi olduğunu çok faydalı olduğunu anlatmalıyız, kendimiz de öyle olmalıyız.

Hizmet ehli müslüman, mücahit müslüman, tam müslüman olmalıyız. Biraz buruk tadı vardır böyle bir müslümanın. Kendisinin hayatı da buruktur. Neden? Masraf eder, zahmet çeker, uykusuz kalır, yorulur vesaire. Kendi hayatı da pek farklı olmaz. Peki insanoğlu bir acayip varlık, herkes kendi zevkinin keyfinin peşinde koşarken o tam müslümanlar niye terlemeyi, yorulmayı, üzölmeyi, uykusuzluğu, cevr ü cefayı, meşakkati göze alıyorlar? Neden? Allah'ın sevgisi insanlara hizmet edenlere olduğundan, dine hizmet edenlere olduğundan, bu hizmet olsun diye kese-

sini açıyor, uykusunu dağıtıyor, hayra hizmete koşuyorlar.

Tam imanının gereği olarak âhirette Allah'ın lütfuna ereyim diye dünyada cevr ü cefaya, sıkıntı ve meşakkate talip oluyor ve yükün altına giriyor, kendisi gönüllü. Askerde de mesela gönüllü, komutanlar “Birkaç bir görev vereceğim. Gönüllü kimse var mı? Sonunda ölmek de var geri dönmek de var.” diyor. İki üç kişi veya bir tabur hepsi bir adım öne çıkıyor. “Hepimiz gönüllüyük.” diyor mesela, hepsi kahraman. Canımız feda bayrağımız milletimiz için, diyor.

Demek ki müslümanları sıralayacak olursak müslümanlar imanın gereklerini yapıyorlar.

1. Mü'min ve imanının gereği olan ibadetleri ve işleri yapan insanlar.

2. Mü'min ve ibadetlerini yapan müslümanların mücahit olanları.

3. Topluma yararlı olacak işleri koşturanları.

4. Malını, canını dinin yoluna, Allah'ın rızasını kazanma uğruna harcayan gönüllü müslüman. Malını, canını feda etmeye gönüllü müslüman.

c. En Yüksek Müslüman

En yükseği en sonuncusu. En yüksek müslüman, Allah yolunda malını, canını, hayatını, müktesebatını, anasını babasını, evladını, yerini yurdunu feda edebilecek kadar sevgiyle dolu fedakarlıkla, vefakarlıkla dolu olan.

Ecdadımızın, eski büyüklerimizin, evliya olan büyüklerimizin çoğu böyle. Hayatları incelenirse hep böyle insanlar çıkıyor karşımıza. Malını bağışlamış, ömrünü hizmete vakfetmiş, kimseden bir şey istemeyen, herkese bir şeyler yapmaya çalışan daima veren, daima maddî çıkarından, rahatından bir şeyler kaybeden, hatta icabında hayatını veren. Çünkü o yolun en sevaplı yol olduğunu anlamışlardır. Bunun böyle olduğunu işaret eden âyetler, hadisler var. Onun için millet onları okuyunca tabii gayret ediyor. Canını vermek kolay değil.

Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e savaş devam ediyorken birisi geldi; "Ya Resûlallah ben İslâm'ı beğeniyorum. Müslüman olmak istiyorum, şimdi müslüman olsam olur mu?" Olur. "Şimdi müslüman olsam da düşmanla harbe girsem çarpı-

şırken ölsem cennete girer miyim?” Girersin, dedi Peygamber Efendimiz. Namaz yok, niyaz yok. Çünkü yeni müslüman oldu hemen savaşa girdi.

İcraat yok, hayır hasenât yok, fedakarca bir şey yok. Girersin dedi ve o zât-ı muhterem, o mübarek, o şehit, o fedakâr, o gönüllü kişi “Tamam ya Resûlallah. Ben şهادet ederim ki Allah’tan başka mabud yoktur, tanrı yoktur. Her şey Allah’tandır. Alemlerin Rabbidir. Sen de onun gönderdiği elçisin, resûlüsün Allah’ın.” dedi. İman etti. Ondan sonra Peygamber Efendimiz’in elini tuttu musafaha etti. Oturdu kenara, “Biraz hurma yiyeyim de gücüm kuvvetim yerine gelsin, savaşacağım.” dedi. Çünkü savaş devam ediyor.

Hurma yerken de böyle üç beş dakika geçince “Ben bir taraftan ölürsem cennete gideceğim, o tarafta cennet var, bu tarafta gelmişim hurma yemekle vakit harcıyorum.” dedi. Böyle şeyle uğraşılmaz ve hurma torbasını kenara savurdu. Savaşa girdi, cihat etti, çarpıştı, şehit oldu. Büyük fedakârlık ya canını veriyor insan.

Çanakkale’de iki kişi siperde ağlıyorlar. Komutan geldi, baktı siperde iki asker ağlıyor. Çok önemli bir olay olduğu için çok net hatırladığımdan, bana tesir eden olaylardan dır. “Niye ağlıyorsunuz?” dedi. Sandı ki askerler savaştan korktukları için ağlıyorlar. Çünkü bombalar atılıyor, yaralanıyor, ölüyor. Ölüm korkusu sarar insanı, gözleri büyür. Ölümü hissetti mi insan korkar, ölüm korkulacak bir şey.

Ölüm korkusundan mı ağlıyorlar, dedi. Bir şey yok dediler, söylemediler. “Niye ağlıyorsunuz?” Bir şey yok. “Savaştan korkmuyorsunuz herhalde?” Yok efendim. “Çoluk çocuğunuzu mu özlediniz, ne oldu? İzin vereyim gidin, bir hafta 10 gün ziyaret edin gelin.” Hayır. Çok ısrar etti komutan, ant verdi. Sonradan söylemek zorunda kaldılar, dediler ki: “Komutanım biz ikimiz memleketimizde iken karar verdik. Gidelim Allah yolunda cihad edelim, şehit düşelim diye buraya geldik, orduya katıldık. Günlerdir en şiddetli muharebelere giriyoruz sağ çıkıyoruz. Giriyoruz sağ çıkıyoruz. Acaba Allah bize şehitlik makamını nasip etmeyecek mi diye ona ağlıyoruz.” Şehit olmak istiyor, savaşlara giriyor. O gün

siperde şehit olamadıkları için ağlaşıyorlar. Bu nedir?

En yüksek Müslümanlıktır, gönüllü Müslümanlık. Bu aşk ile olur, başka türlü olmaz aziz ve muhterem kardeşlerim. En yüksek derece bu olduğuna göre bizim de müslümanlığımızı sırf inanca sahip müslüman olmaktan, inancına göre ibadet ve taahhütünü yapan müslüman durumuna getirmek; ibadet ve taahhütünü yapan müslüman durumundan, topluma da faydalı olma ıslah edecek muslih müslüman olma durumuna getirmek; oradan da canını malını Allah yolunda feda edecek gönüllü müslüman durumuna getirmek derecesine çıkarmaya çalışmalıyız.

Niye söylüyorum bunları? Bunlara inandığım için söylüyorum. En doğrusunun bu olduğunu düşündüğüm için söylüyorum. Böyle olursa Allahu Teâlâ hazretlerini *bigayri hisâb* hesaba dahi çekmeden, sorgu sual etmeden cennetine sokacak diye söylüyorum. Çünkü bizden önceki nesiller yaşadılar, bir şeyler yaptılar gittiler. Hesapları Allah'a ait, Allah hesaplarını görecektir. Amellerini tartacak, mükafatını veya cezalarını verecek. Onların imtihanları bitti.

Bu sırada hizmet vazifesi bizim üzerimizde. Biz kimiz, çok mu olağanüstü varlıklarız? Hayır, bu devrin müslümanlarıyız. Bu çağda İslâm'a hizmet etmek, şu sırada sağ olan müslümanların görevi. O hayatta olan müslümanların İslâm dinine güzel hizmet etmesi lazım. Neden? İslâm hak din olduğu için, Allah'ın razı olduğu tek din olduğu için. Allah'ın sevdiği din olduğu için İslâm'a hizmet etmemiz lazım. Ayrıca Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'de bunu bize emir de ediyor.

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ﴾²

Ey iman edenler, Allah'ın yardımcıları olun. Allah'ın dinine hizmet edin. Allah'ın dinine yardımcı olun diye emrediyor; yani talep de var, emir de var, ilahi buyruk da var. Biz bunu yapmazsak; “Ben buyurdum, sen benim buyurduğumu duyduğun halde niye tutmadın?” diye sorgu sual olur. Bu duygularla hayatın da fâni olduğunu bilen kimseler olarak hizmet etmek isteyen bir topluluğuz. Bizim camiamız İslâm'a hasbeten? *Hasbeten-*

² 61/Saff,14

lillah zira Allah'tan mükâfat bekleyerek, Allah'ın sevgisini kazanmak isteyerek demek.

Hizmet etmek isteyen insanlarız. Onun için geçen sene ben İsveç'e İsveçli kardeşlerim tarafından aile eğitim çalışmasına çağırıldıktan sonra biraz yurt dışında çalışma zamanına sahip oldum. Yurt dışında eskiden çok çalışmıyordum, kalamıyordum. Çünkü Türkiye'deki işler beni çok meşgul ediyordu. Geçen sene İsveç'te güzel günler geçirdim. Ramazan'da teravihler kıldık, elhamdülillah. Oradaki kardeşlerim çalışmalar yapıp topluma faydalı olmak istiyorlardı. Cami kurmak, dernek kurmak, eğitim yapmak gibi güzel çalışmalar yapıyorlardı.

Oradan Danimarka'ya geçtim, orada bir müddet kaldım. Çok güzel binalar filan vardı, oradaki kardeşlerimize de onları almak hususunda teşvikler oldu. "Aman şurayı alalım, bak kaç dönüm arazisi var, kocaman binalar. Korkmayın kalkarız bunun altından evelallah." filan dedik. Tamam hocam, ilgililerle temas ediyoruz, konuşuyoruz falan dediler ama Danimarka'da mülk yok. O mülk şu anda ne oldu bilmiyorum.

Benim Danimarka'da kalmam gereken sınırlı zaman içinde o güzel binayı alamadık. Çok geniş bahçeli bir yerdi. Her şeyi de olacaktı, bütün faaliyetlerimizi yapabileceğimiz bir güzel mekân olacaktı. Ben de yurt dışında bir kültür medeniyet merkezimiz, kültür tâlim terbiye merkezimiz olsun diye istiyordum. Orası olabilecekti fakat Allah nasip etmedi, çünkü orası biraz uzakta kalıyordu, Avrupa'daki bütün müslüman kardeşlerimizin kolayca gelebileceği bir yer olmayabilirdi. Almanya'da çalıştım uzun zaman. Onlarca belki yüzlerce ihtimal üzerinde durdum. Çeşitli görevler aldık, günlerimizi gecelerimizi harcadık, uğraştık didindik orada da bir şey yapamadık. Sonuç alamadık. Sonra sizin davetiniz üzere İngiltere'ye geldik. Çok güzel günler geçirdik. Geçen senenin tadı damağımda. Çok tatlı günler geçti burada. Burada bir kiralık yer alınmıştı, ben çok beğendim. O kiralık yeri bırakıp kendi mülkümüz olsun, yer alalım diye çalışmalar başladı. Bir düşkünler, ihtiyarlar yurdu binasına falan bakıyorduk. Asansörlü, güzel odaları vesaire var. Çatı katı bizim olur, falan diyorduk. Derken buradaki zamanımız da doldu.

Gitmemiz gereken yerler vardı, gittik Avustralya'ya. Avustralya'da da çalışmalar yaptık. Yüzlerce ihtimali gözden geçirdik, çeşitli arazilere, mülklere baktık, Avustralya'da sonuç aldık. Zaten orada birkaç şubemiz var birkaç şehirde. Dört oda bir salonlu, garajı büyük mescit olabilecek, yüzme havuzlu 22 dönüm arazi aldık. Belediyeye de yüzde 95 mutabakata varmıştık. Fakat en sonunda oranın cami olacağını anlayınca etraftaki gayrimüslim komşular itiraz ettiler. Kimisi harekete geçti 200 küsur imza topladılar. Çeşitli bahaneler buldular ve belediyeden geçmedi. Ama mülk bizim oldu. Tabii mülk bizim olunca onu satıp başkasını alma imkânı elimizde hazır bulunmuş oluyor. Sonra bir yer daha aldık şimdi orada namaz kılınıyor. Kiradaydık, kiradan kurtulduk. Oralarda bu çalışmalarını yaparken İngiltere'den haberler geliyordu. Orada bir yer alınabilir mi, alınamaz mı? Eyvah kaçıyor mu, kaçmıyor mu? Parası toplandı mı toplanmadı mı vesaire. Elhamdülillah sebep olanlardan hizmet edenlerden koşturanlardan Allah razı olsun. Alındı mülkiyeti bağlandı. Elimize geçti, Allah'a hamd ü senâlar olsun ki şimdi kendi binamızda-

yız.Geçen sene böyle değildi. Leicester'daki Islamic Center'da yapmıştık toplantımızı. Şimdi kendi binamıza sahibiz. Eski püskü ve-saire ama benim çok hoşuma gidiyor. Benim gözüme saray gibi görünüyor. İnşallah bahçesi düzenlenecek. Tamir edilecek, badana boya olacak. Çok güzel gelişecek, hayırlı mübarek olsun. Allah razı olsun. Ben bunu çok büyük bir sevinçle karşıladığım için Avustralya'dan Arabistan'a, Arabistan'dan buraya tebrike geldim. O zaman bizimkilerle telefonla konuşuyorduk.

d. Bence Sağlığın En Önemli Tarafı da Dindeki Sağlıktır

İngiltere'ye tebriğe gideceğim diye se-yahatimi ne kadar uzattım. Şu bina hayırlı mübarek olsun, verimli faydalı olsun, Allah'ın rızasını kazanmaya vesile olsun diye kalktım geldim. Tebrik ederim. Yanındaki bina da satılıkmış, onu da almayı büyötmeyi Allah nasip etsin. Biliyorsunuz Osmanlı sultanlarından Kanuni Süleyman -muhteşem Süleyman dedikleri Avrupalıların- kendisi muhteşem bir sultan olduğu halde *Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi, Olmaya devlet cihanda*

bir nefes sıhhat gibi demiş. Herkes saltanat, mal mülk özlüyor, başkanlık özlüyor ama sağlık daha önemli demiş. Bence sağlığın en önemli tarafı da dindeki sağlıktır. Bir insanın dini sağlıklı oldu mu hasta olsa zararı yok, hasta insan da cennete girer. Ama dinin sağlıksız oldu mu insan turp gibi olmasının bir faydası yoktur. Mühim olan din sağlamlığı, kalp sağlamlığı, iman sağlamlığı, sağlığıdır. Allah evlatlarımızı böyle yetiştirmeyi nasip etsin. Allah hepinizden razı olsun. Fıtrata uygun işler yaparak güzel ömür sürmeyi nasip etsin. Huzuruna yüzümüz, alnımız açık varmayı nasip etsin. Rıdvân-ı ekberine erenlerden eylesin. Cemalini görenlerden eylesin. Peygamber Efendimiz'e komşu olmayı firdevs-i âlâda nasip eylesin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
27 Rebû'l-Âhir 1419 / 20.08.1998
İngiltere

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü